

POIKOSET

Jäsenjulkaisu nro 9

Huhtikuu 2009

Rasien menoa USA:ssa noin vuonna 1917

Ohjaimissa John (Janne, Juho) Rasi, ”mestari” Rasin poika, takana puoliso Senja Pitkämäki vaunussa lapset Jenny Rasi (6 v, syntyi Karstulassa) sekä Albert Rasi (2 v, syntyi Connecticutissa)

Kotimaista menoa:

Moottoripyörän ohjaimissa on J V Lehtovirta ja kyydissä vaimo Olga (os. Poikonen). Paikka on Saarijärven Lannevedellä 1920-luvulla Hernesalmen talon pihalla. Pyörä on J V:n ensimmäinen merkiltään Indian.

Turvallisuudesta oli huolehdittava erityisesti moottoripyörämatkoilla. Sen takasi, kunhan ei käy huonoa onnea. Huono ennuste oli, jos tuli akka vastaan. Sen enteen sai kumottua: piti kääntyä, palata takaisin ja lähteä uudestaan.

Kuvan omistaa
Erkki Lehtovirta

Arvoisat Poikokset!

Toivotamme Poikokset lämpimästi tervetuleviksi Karstulaan Poikosten 10-vuotisjuhlatapaamiseen. Suku kokoontuu lauantaina 11.7.2009 Wanhat Wehkeet automuseolla Karstulassa, Erämäentie 368.

Vanhaan perunajauhotehtaaseen ja sen ympäristöön rakennettu elämyksellinen kokonaisuus tarjoaa 300 henkilön kokous- ja juhlatilat – ravitsemuspalvelut a-oikeuksin. Kesäteatteriesityksille on n. 400 paikan katettu ulkoareena. Museossa on yli 100 vanhaa kulkupeliä, ym.

Juhlapaikalle löydät helposti opasteiden avulla, Wanhat Wehkeet opasteet valtatie -13:sta Pöngältä, Humpilta ja Lauttamäen kautta saavuttaessa.

Nyt on suvulla oivallinen tilaisuus järjestää ”serkkujen tapaamisia” ja kokoontua yhteiseen sukujuhlaan Karstulaan. Luvassa on mukavaa ohjelmaa ja yhdessäoloa.

Sunnuntaina 12.7.2009 on Juhlajumalanpalvelus Karstulan kirkossa, seppeleen lasku sankarihautoille ja sen jälkeen Heikki ja Pentti Rasin urkutuokio kirkossa.

Ilmoittautumiset 1.6.2009 mennessä, koska ruokailijoiden määrä on järjestäjien tiedettävä etukäteen. Siksi on tärkeää, että muistat ilmoittautua!

Ilmoittautumisia ottavat vastaan:

Vuokko Rauma puh. 0400 884154

Tarja Honkonen puh.040 5340235, tarja-a.honkonen@pp.inet.fi

Silvo Poikonen puh. 0400 185002

Majoituspalveluja Karstulassa:

Wanhat Wehkeet -automuseo 0400-542029 /Jari Lasonen, www.wanhatwehkeet.fi

Karstulan Evankelinen Kansanopisto 014-5252200 kansanopisto@keokarstula.fi

Matkailutila Lehtomäki 014-464131

Karavaani IsoMies, Humppi 014-467290

VARAUKSET SUORAAN MAJOITTAJILTA!

**LÄMPIMÄSTI TERVETULOA
KARSTULAAN YHTEISEEN SUKUTAPAAMISEEN!**

Poikosten sukuseura ry:n hallitus

Antti ja Jenny Jokisen tyttären häät

Poikosten sukuseuran juhlaohjelma lauantaina 11.7.2009

- 11.00** -Museokierros Wanhat Wehkeet automuseolla (liput 3 € /hlö)
ja ohessa 200 m päässä olevaan O.E Kantasen Wanhanajan sekatavara-
kauppaan tutustuminen. Siellä voi tehdä ostoksia: erä-, metsästys- ja kalastus-
tarvikkeita, irtoperunajauhoja, irtokauraryyniä ja pavuista voi jauhattaa kahvia
- 12.00** ruokailu (18 € /hlö)
sisältää lämpimän ruoan, juomat, leivät, salaattit, sekä täytekakku-kahvit
- 13.00** Sukuseuran 10-vuotisjuhla
Ohjelmassa musiikkia, runonlausuntaa, kokous,
- kuvaelma suvusta Taisto ja Silvo Poikonen.
- Juhlapuhe THT Tiina Lindholm (os. Rasi)
- tietokilpailu, joukkueet sukuhaaroittain,
- yhteislaulua, seurustelua
- 15.00** Täytekakkukahvit
- 16.00** näytelmä Onnellinen mies (tarjoushinta 11 € /hlö)
esiintyjinä Karstulan kesäteatteri ja TV-sarja Salattujen Elämien näyttelijöitä
Näytelmän väliajalla kahvi + pulla (2 € /hlö)
- 18.00** Iltamat vanhanajan tyyliin ja tanssit
iltapala 5 € /hlö, sis. kahvi/tee, salaattit, karjalanpiirakat, lihapullat, nakit,
maidon, kotikaljan, A-oikeudet

Sunnuntaina 12.7.2009 kello 10.00

Juhlajumalanpalvelus Karstulan kirkossa; saarna Mauri Poiksalo Valkeakoskelta.
Jumalanpalveluksen jälkeen kukkalaitteen lasku sankarihaudoille.
Kukkalaitteen laskun jälkeen on Karstulan kirkossa
sunnuntaipäivän urkutuokio: Heikki ja Pentti Rasi.

DNA-vertailuja Karstulan seudun isä- ja äitilinjoista

2000-luvun viime vuosina on DNA-perimästä eristetty sukututkimuksen käyttöön suoria äitilinjoja ja suoria isälinjoja pitkin vakiona periytyvät DNA-pätkät. Riippumatta puolisosista tietty rajoitettu pieni vakio-osa perimästä siirtyy sellaiseen näitä suoria linjoja pitkin.

Miehen posken sisäpinnalta otettu näyte antaa sekä suoraa isälinjaa että suoraa äitilinjaa pitkin periytyvän DNA-osuuden. Naisen vastaava näyte antaa vain suoran äitilinjan perimän.

Harvakseltaan, sattumanvaraisesti ehkä 300 -500 tai 1000 vuoden välein, tapahtuu kuitenkin hyvin pieni kopioitumismutaatio tässä vakiooperimässä. Se palvelee DNA-sukututkimusta ihanteellisesti. Jos ottaa DNA-näytteen sukuseuran neljästä haarasta, voi esim. yhdessä haarassa neljästä suoran isälinjan vertailussa olla pieni siirtymä, kuitenkin niin pieni, että senkin sukuhaaran tunnistaa lähimmiksi DNA-sukulaisiksi. Sukuseurat voivat vertailulla nähdä toisilleen lähimmät sukuseurat, ne joiden kanssa yhteiset esivanhemmat ovat eläneet ehkä jonkin verran kirkonkirjojen kertoman tuolla puolen.

Kaksi isälinjan päätyyppiä, idästä tullut N-haplo ja lännestä levinnyt I-haplo yhdessä edustavat 90 %, suomalaisista. Karstulan ja sen lähiympäristön alkuperäiset isälinjat lienee yli 60 % idästä tullutta N-tyyppiä, joskin raja Pohjanmaan I-tyyppiin on niin lähellä, että tähänastiset harvat tutkimustulokset eivät vielä anna edustavaa kuvaa. Länsi-Euroopasta tullutta R1b-tyyppiä on Sisä-Suomessakin satunnaisesti. Myös slaavilaistyyppistä R1a-haplotyyppiä saattaa täältäkin päin löytyä.

Suorat äitilinjat ovat monipuolisimmillaan Karjalan kannaksen alkuperäisväestöllä. Myös Karstulan seudun esiäideillä on tähän mennessä tavattu runsaasti erilaisia kaukaisia päätyyppejä, jotka ovat muualla eriytyneet toisistaan monia kymmeniä tuhansia vuosia sitten. H-tyyppi, joka Suomessa kuten koko Euroopassa on ylivoimaisesti suurin, lähes 40 %, on valtatyyppi Karstulankin seudulla. Täällä on myös saamelaisille tyypillistä U-tyyppiä, kuten joka puolella Suomea, ehkä kuitenkin aliedustettuna, sillä sen osuus Suomessa on jopa lähes 30 %. T- ja V-haplotyyppiä, yhteensä 15 % suomalaisista, ei Karstulan seutukunnalla vielä ole löytynyt. Muita harvinaisia, joiden kunkin osuus on Suomessa alle 5 %, Karstulassa ja

lähiympäristössä esiintyy. Täällä syntyneistä esiäideistä löytyy nimittäin W-tyyppiä, jonka maailmalaajuinen esiintymäosuus on vain 1,5 %, ja yhtä harvinaista X-tyyppiä. X-tyyppi on näistä jännin, sillä se on oletettavasti kulkeutunut Suomen N-tyypin miesten mukana idästä. Uralin eteläpuolella X:stä on sitä ennen haarautunut Pohjois-Amerikan intiaaniheimojen X-tyyppihaara.

Jäämies Ötzi on äitilinjaltaan K-tyyppiä. Ötzin K-tyyppihaaran on arvioitu eriytyneen Suomeen saakka kantautuneesta K-päähaplotyyppistä vähintään 10.000 vuotta sitten. Sitä ei Karstulan seutukunnalta ole vielä testeissä paljastunut, vaikka sen osuus Suomen äitilinjoista on 4 %.

Äitilinjoihin keskittyneitä sukuseuroja ei ole, eikä äitilinjaverkostoa ole helppoa kirkonkirjoista jäljittää. DNA-tutkimuksen tulos yhdistää ennestään toisistaan tietämättömät äitilinjalaiset. Sen jälkeen kumpikin voi kirkonkirjoista yrittää selvittää, löytyykö sukulaisuus ehkä kirjoihin merkityltä ajalta.

Poikosten DNA

Poikosen sukuseuran neljästä sukuhaarasta otettiin isälinjojen täysi 67 markkerin vertailu. Kolme täysin täsmäsi. Yhdessä haarassa oli tapahtunut yksi pieni kopioitumismutaatio. Taulukossa kohdassa numero 458 se yhdellä sukuhaaralla on 18, muilla on arvona 19.

<http://fidna.info/pmw/index.php?n=En.YLive>

Iisalmen Poikosista saatiin yksi DNA-vertailutulos. Se oli samaa päähaploryhmää N, mutta niin kaukana 67 markkerin arvoiltaan, että sukunimi on otettu käyttöön sikäläisessä Poikolan talossa itsenäisesti ilman sukuyhteyttä Karstulan Poikolan taloon.

Poikosten DNA-tutkimuksen sivutuotteena tuli erilaisia äitilinjoja. Niissä molemmissa on jo löytynyt yhteinen esiäiti muihin suomalaisiin DNA-tutkittuihin nähden. Ja sähköposti voi milloin tahansa tuoda tiedon toisenkin löytymisestä.

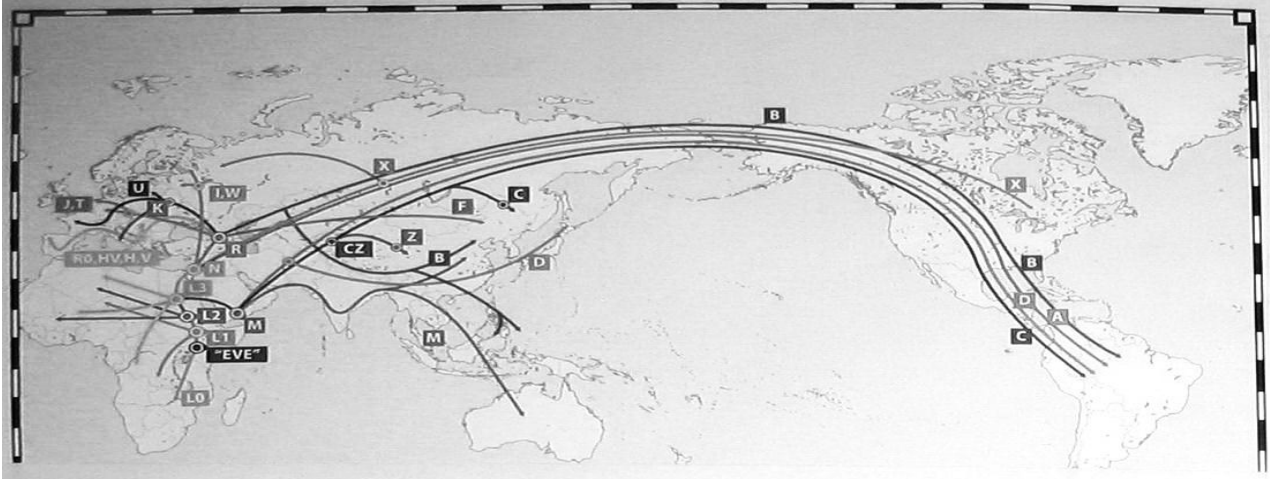
Kuva viereisellä sivulla:

Ylin nuolikaavio esittää äitilinjoiden kulkeutumiskaaviota Suomeen päin.

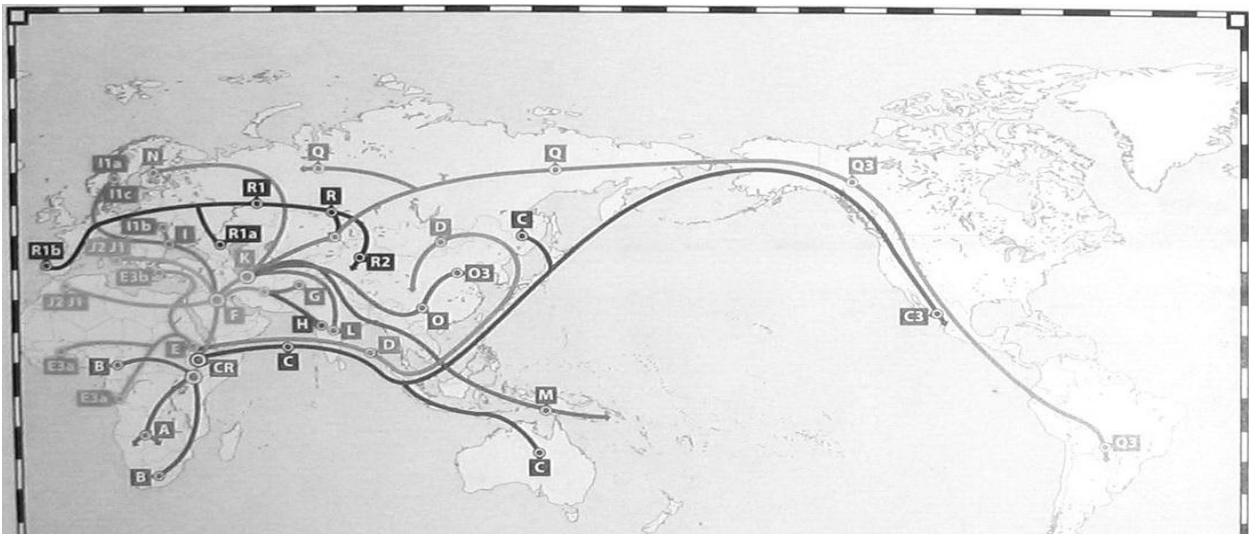
Alempi kaavio on isälinjojen kulkeutumiskaavio. 60 % suomalaisista on N-haplotyyppiä.

Suomalaisanalyysistä on oma DNA-vertailuprojekti internetissä www.fidna.info, yli 1000 jäsentä

Lauri Koskinen, www.fidna.info

DNA äitilinjojen kulkeutumiskaavio Suomeen päin

DNA-isälinjojen kulkeutumiskaavio

KEVÄT

Kevät kutoo
tilkkutäkkiä peltoaukealle,
poutapilvistä villaa taivaalle

Sydän on kuin koivun tuohi kippuralla
kevätaurinon alla

Nuo pilvet, jotka naurattaa
tuuli, joka kutittaa

Pajun silmu
kevään tavu ensimmäinen
pihapuro
aurinon loru yli roudan huhtikuisen.

KEVÄÄN KUNINGATAR

Kielo helistää juurillaan
kevään ensimmäisen äänen,

multaa kaivaa varpaillaan
kääntäen hyisen roudan hymyllään

Kielo ravistaa harteiltaan
talven kyneleet kohisten virtaan,

kohottaa pian vartensa
päin nousevaa taivaan latvaa

Kielo villitsee ruohon ympärillään
kevään tanssiin, hurmaan

Kielo, kevään kuningatar,
aina vain uudestaan
löytää ohikulkijan katseellaan...

Kaisa Junnontytär Neittaanmäki os. Poikonen (12.3.1833 – 20.6.1910)

Venäjän tsaari, Suomen suuriruhtinas Nikolai I sai uuden alamaisen, kun maaliskuisena tiistaina syntyi Karstulassa tyttövauva. Vuosi oli 1833 ja päivä 12.3. Pappi G.A. Martin kastoi tytön seuraavana sunnuntaina Kaisaksi. Vanhemmat olivat Juho (Junno) Poikonen ja Anna Loviisa Eliaantytär. Kummien tehtävän ottivat vastaan Kalle Eliaanpoika ja Anna Stiina Joonantytär, joka oli kastetavan Kaisan äidin äiti. Anna-Stiina -mummo oli jäänyt kolmisen vuotta aiemmin leskeksi miehensä Elias Krookista, kun tämä oli menehtynyt pääkaupungin Pietarin lähellä, Kronstadtin vankilassa.

Isä Junno ja äiti Anna Loviisa eivät pitäneet kynttilöitään vakan alla lapsenteon suhteen. Kaisa oli keskimäinen 13 lapsesta, joista tosin yksi ennen Kaisaa syntynyt oli kuollut pienenä. Yksitoista jäi elon omaksi vielä sittenkin. Kaisan puhuttelunimi oli Katru. Uskonpa sen syntyneen jo kotona ja sitten pysyneen koko loppuelämän.

Kaisa avioitui 28-vuotiaana Saarijärven Neittaanmäkeen, talollisenpoika Matti Matinpoika Neittaanmäen kanssa 25.10.1861. Matti (7.6.1840 - 4.6.1903) oli seitsemän vuotta Kaisaa nuorempi. (Katso kuva!) Tällainen ikäero näin päin oli tuoloin tuiki tavallinen. Kuka lienee ollut puhemiehenä ja parin yhteen saattanut, vai oliko Matti kenties reissannut Pohjanmaan suunnalla ja keksinyt tomeran aikuisen naisen Humpilta, tien varresta?

Neittaanmäen talo sijaitsee vain parinkymmenen kilometrin päässä Humpilta, Kalmarinjärven ja Löytänän välisellä kannaksella. Valtatie 13:lta Kalmarista Saarijärvelle päin on oikealla puolella tienristeys Koskenkylälle. Siitä on vain noin kuusi kilometriä Neittaanmäelle. Alkuperäinen tila on 1780 muodostettu Kalmukoski. Sen ensimmäinen isäntä ja myös Neittaanmäkien yksi kantaisä, Juho Humalalampi, tuli perheineen sinne Vetelin Perhosta. Talosta lohkottiin sittemmin Kalmukosken jälkeläisille kaksi muuta tilaa, Neittaanmäki ja Kaihlajärvi. Kaisan ja Matin aikaan Kalmukoski kuului Neittaanmäkeen.

Matti Neittaanmäen äiti - Kaisa hänkin - oli lukkari Carl Plathanin tytär. Siinä sisarusarjassa on ollut vallesmanneja ja pappeja, mm. Henrik Gabriel Plathan, joka toimi Venäjälle kuuluneen Alaskan Sitkan seurakunnassa pappina. Olisi mukava tietää Matin tätien ja enojen mahdollisista vierailuista Neittaanmäellä. Dokumentteja ei ole ainkaan minun tiedossani, kuten ei Katrun ja Matin elämästä paljon muutenkaan. Matin isälinjan puolelta ovat mm. Karstulan Kalmit sukulaisia.

Katru ja Matti olivat Neittaanmäen kolmatta isäntäpolvea. Heitä siunattiin kahdeksalla lapsella. Perheessä näyttää olleen sivistystahtoa, koska neljä poikaa (!) kävi kansanopiston Keski-Suomen Opistossa, joka aloitti toimintansa Äänekoskella, mutta muutti Suolahteen 1912 oltuaan sitä ennen pari vuotta Tarvaalassa.

Vanhin lapsista oli Hilda (6.10.1862 - 26.5.1904), joka avioitui Kalmariin talollinen Tuomas Heikinpoika Korkeamäen kanssa. Heille syntyi seitsemän lasta. Mikko Korkeamäki on Hildan pojan Jannen poika.

Poika Matti (3.1.1864 - 12.3.1941) oli sisarusarjan toinen. Hänen puolisonsa oli Anna, os. Jauhonen. He asuivat Mansikka-ahossa, joka oli alun perin Kalmukosken torppa. Matti – isoisäni - kuuluu olleen toiskätinen mies. Hevonen oli purrut kättä niin, että se oli pitänyt amputoida. Matti kävi Keski-Suomen opiston 1895 -96. Matin ja Annan lapsia oli kaikkiaan 10, mutta vain neljästä suku jatkui.

Johannes, puhuttelunimeltään Janne (24.11.1865 - 6.11.1929) meni vävyksi Kalmukoskelle, joka oli Katrun ja Matin aikana Neittaanmäkeen kuuluva. Matti otti sukunimekseen Kalmukoski puolisonsa Kaisa Eerontyttären ja talon mukaan. Janne teki reissun Amerikoihin, kuten kunnan karstulaissuvun vesan kuuluukin. Menestys ei kaiketi ollut kovin suuri, mutta pois pääsi tulemaan. Janne ja Kaisa kohensivat Kalmukosken talon hyvään kuntoon. Ainakin kaunis päärakennus on näiltä ajoilta. Heillä oli kaksi lasta: Aino, myöhemmin Viinikainen sekä Evert, tunnettu kunnallismies Saarijärvellä. Nyt Kalmukoskella asuu Eeven tytär Kaija Rämänen sekä tämän tyttäret Kyllikki ja Marja.

August (28.4.1869 - 10.2.1955) jäi isännäksi varsinaiseen Neittaanmäen taloon. Siellä kun oli ”toinen talo” ja ”toinen talo”. Alkuperäinen päärakennus oli sijainnut näiden kahden lähekkäin olevien talojen välissä. Aakku avioitui itseään 32 vuotta nuoremman Helmin, os. Hautala, kanssa. Väinö Neittaanmäki, nuorin neljästä lapsesta, syntyi Aakun ollessa 74-vuotias! Aakku kävi Keski-Suomen Opiston samana vuonna kuin veli Matti.

Kalle (25.6.1871 - 18.5.1957) kävi Keski-Suomen Opiston 1897-98. Kalle oli isäntänä Neittaanmäen ”toisella talolla”. Hän meni naimisiin pikkuserkkunsa Juho Lindin lesken, Maria Tarvaisen kanssa. Heidän ainoa yhteinen lapsensa Artturi kaatui sodassa. Tämän talon isännöyden sai sittemmin Kallen veljen Matin

poika Viljo puolisonsa Annin, os. Kokkinen kanssa. Heidän lapsiaan puolestaan ovat Liisa, Pekka, Heikki, Anneli ja Minna (k. 2006)

Tytär Selma (12.1.1873 - 12.2.1931) sai naimisiin mennessään sukunimen Hyytiäinen. Puoliso Kalle ei löydy Hyytiäisten sukukirjasta. Selitys on se, että mitä ilmeisimmin hän otti Hyytiäinen -nimen isäpuolensa mukaan, joka oli Kolkanlahden Hyytiäisiä. Selma ja Kalle Hyytiäinen muuttivat Karstulaan, jossa syntyi Jalmari, nuorin viidestä lapsesta. Hänen lapsiaan ovat mm. Leena Poikonen ja Seppo Hyytiäinen.

Heikki (12.8.1875 – 25.12.1946) oli hengenmiehiä, Suomen Evankeliumiyhdistyksen maallikkosaarnaaja. Hän asui ja viljeli maata puolisonsa Johannan, os. Löytöjärvi, kanssa Onnelassa, Janne-veljen naapurina. Heikki oli kansanopistossa samalla kurssilla serkkunsa Olga Poikosen (Lehtovirta) kanssa vuosisadan vaihtuessa 1899-1900. Opiston matrikelissa Heikistä mainitaan: ”Lahjakas ja sivistykseen pyrkivä sielu.” Nähtävästi kiertäväisen miehen työtä ei oikein arvostettu, koska hänen taloaan nimitettiin ”lanelpappilaksi”. Heikki oli kuulemma pitänyt saarnamatkoillaan flanelisia vaatteita, siitä pilkkanimi. Kahdeksasta lapsesta kolme kuoli pienenä, muut jatkoivat sukua. Poikosen sukuseura-aktiivi Eeva-Liisa Neittaanmäki (Mäkinen) on Heikin pojan Olavin tytär.

Nuorin lapsista, tytär Vilhelmiina (16.6.1880 - 5.5.1924) avioitui oman kylän pojan Kalle Kustaa Blombergin kanssa. He asuivat Neittaanmäen päällä olevalla Väliaholla. Kuudesta lapsesta neljä kuoli lapsena tai nuorena. Tytär Lainan (Luukkainen) jälkeläisiä asuu tietääkseni enimmäkseen Tampereen seutuvilla.

Millaista oli Kaisan ja Matin elämä Neittaanmäellä? Siitä on harmittavan vähän tietoa. Omalta osaltani perinne on varmaankin katkennut siinä että he olivat jo kuolleet ennen isäni Aarnen syntymää vuonna 1911. Samoin minä en ehtinyt lähestulkoonkaan tavata hänen isäänsä Mattia. Kaiketi Katru ja Matti ovat olleet niin kunnan kansalaisia, ettei kirkonkirjoissa tai muuallakaan ole kummempia merkintöjä. Olisi kiinnostavaa tietää, onko muilla Junnon sukuhaaroilla mitään muistoja, kuvia tai muita dokumentteja Katrusta tai muista Neittaanmäkisistä. Ne olisivat tarpeen sukukirjauksen ajatellen.

Parin anekdootin mukaan Katru on ollut temperamenttinen ja tulinen nainen. Ellei leivänmyky meinannut onnistua, saattoi hän paiskata sen seinään ja perkaista perään. Toinen luonnekuvaus voisi olla se, kun Katru kuskasi vankia Myllymäelle. Neittaanmäelle oli tuotu joku vanki, joka oli määrä kuskata hevosella Myllymäelle. Kun talosta ei tuntunut löytyvän kuskiksi miestä, niin Katru pisti pitkän leipäveitsen saapasvarteensa ja lähti viemään. ”Oli se ukko ihan rauhallinen”, oli Katru vain kommentoinut Myllymäeltä palattuaan!

Neittaanmäen talo oli ollut melko vauras, jos jotain voi päätellä Matin kuoleman jälkeen pidetyn irtaimistohuutokaupan pöytäkirjasta 29.12.1903. Myynnissä oli ollut lähes 200 esinettä tai tavaraa. Rahaa kertyi yhteensä 1728,10 markkaa. (En osaa suhteuttaa mihinkään, oliko se paljon vai vähän.)^{x)} Kalleimmaksi nousi tamma Lötkö, jonka poika August osti 500 mk:lla. Kalle-poika osti Liinikon 206 mk:lla. Separattori oli kolmanneksi kallein, vähän yli 200 mk.

Katru eli vielä melko tarkkaan seitsemän vuotta miehensä Matin kuoleman jälkeen. Hän kuoli 77-vuotiaana maanantaina 20.6.1910. Venäjän tsaari oli menettänyt yhden miljoonista alamaistaan, itsenäinen Suomi oli vasta ihmisten unelmissa.

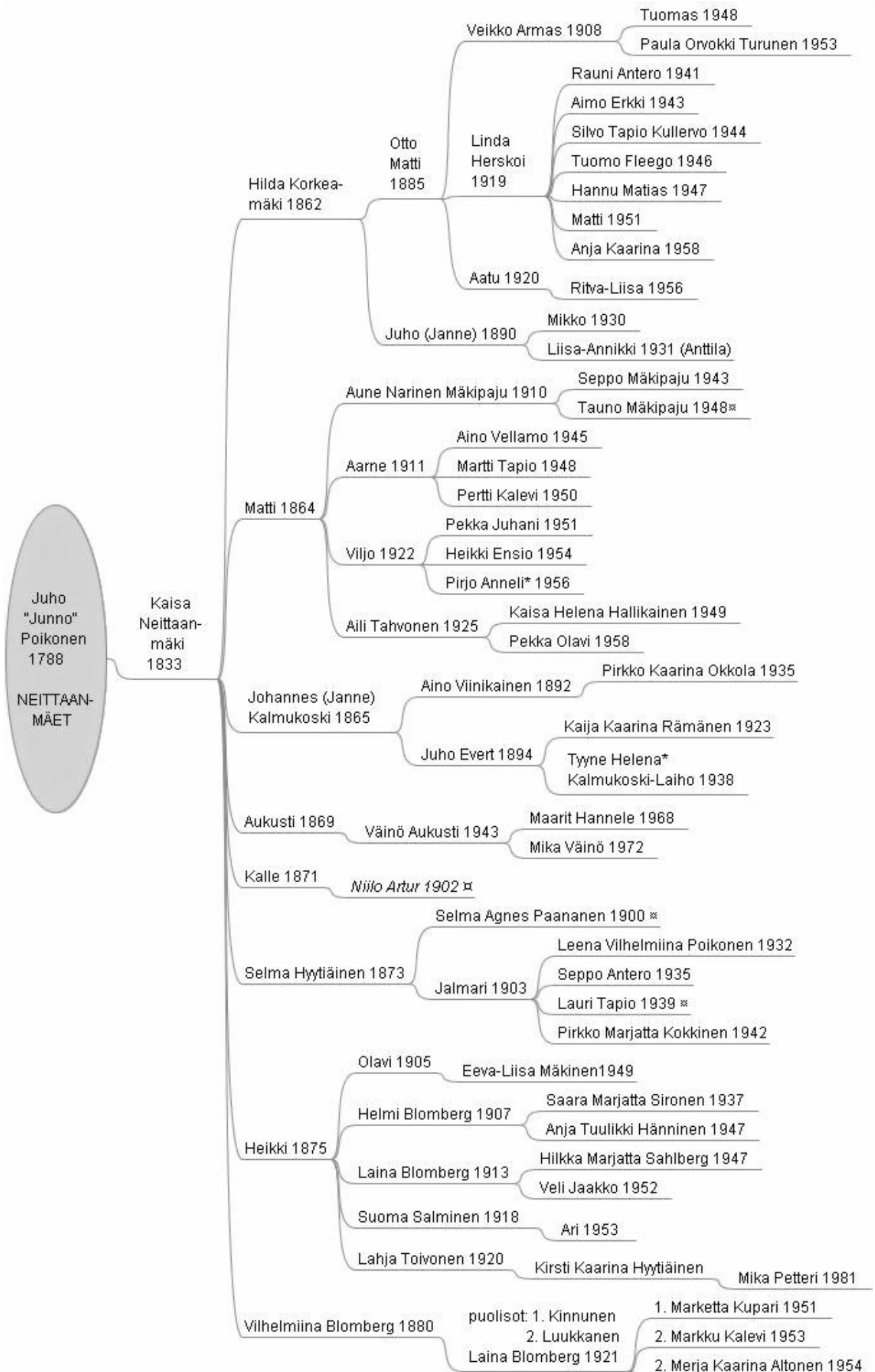

Kuva esittänee Kaisaa ja Mattia. Näin sanoivat sekä tätini Aili Tahvonen että Kalmukosken Kaija Rämänen. Kuva on joka tapauksessa todella vanha. Henkilöiden ikäerokin näyttäisi täsmävän. Poikosen Antti on käsitellyt kuvaa ja siisti-nyt ajan patinaa pois. Kommentoikaa!

Pertti Neittaanmäki, s. 1950 (Katrun-Matin-Aarnen poika), Helsinki

x) Vuoden 1903 markka on rahanarvona vuoden 2006 euroon 3,9324 -kertainen.

Lähde: http://www.tilastokeskus.fi/til/eki/2006/eki_2006_2007-01-17_tau_001.html

Sukututkijan mietteitä 2009

Poikosen sukuun kytkeytyviä henkilöitä on nyt tietokoneen sukutiedoissa 8211. Heistä yli puolet kuuluu laajimpaan Humpin sukuhaaraan, jonka esi-isä Junno Poikonen syntyi 1788. Kun aviopuoliset vähennetään, niin Junnon jälkeläisiä on 2765. Suuri on se joukko, jota ei ole vielä tiedossamme. Esimerkiksi monien Amerikkaan menneiden jäljet katoavat, eikä jälkikasvuun ole yhteyttä.

Näin vanha ja usein jo aika väsynyt äijä kaipaa edelleen Poikosten tutkimiseen lisävoimaa. Nuori sukupolvi osaa kaivaa tietoja internetistä, joten innokkaat voisivat aloittaa esim. Syrjänmäen haarasta, jossa 1775 syntyneen Juho Juhonpoika Poikosen sisarusten jälkeläistietoja ei ole tutkittu. En usko, että Junnon jälkeläismäärään sisarukset edes yhdessä pääsevät, mutta voi ehkä 2000 uutta Poikosta löytyä.

Hevosmäen haarasta Antti Juhonpoika Poikosen s. 26.12.1812 k. 23.8.1862 kahden veljen ja kahden sisaren jälkikasvusta ei ole tietoa. Luksanniemen haaran Joonan s. 6.12.1827 sisaruksista vain yhden veljen jälkikasvu on tiedossa, joten tutkimista kyllä riittää, vaikka meikäläinen keskittyisi Humpin haaran puuttuvien tietojen täydentämiseen. Tulkoot muiden haarojen tutkijat esiin. Muuten voi käydä niin, että peli puhalletaan jollakin hetkellä poikki ja loput sukulaiset jätetään unhoon. Joka haarassa löytyy täydentämistä yllin kyllin. Aukkoja tietoihin toki lopulta aina jää, mutta ihan ehdoin tahdoin ei niitä viitsisi jättää. Internetissä sukua voi tutkia kaivamalla kirkonkirjat esiin hakusanalla www.digiarkisto.org Viime vuosina sinne on tietoja seurakunnista lisätty 1880-luvulle saakka. Esimerkiksi syntyneistä on hyvä aloittaa, kun syntymäaika on tiedossa. Päänvaivaa vaan aiheuttavat pappien

kirkonkirjoihin raapustamat lukuisat virheet.

DNA-tutkimus paljasti, että esiäidit ovat olleet aika uskollisia miehilleen, koska neljän eri haaran tulokset olivat jokseenkin identtiset, vaikka välissä oli vähintään 12 sukupolvea. Yhteinen esi-isä Mikko Antinpoika Poikonen oli syntynyt noin vuonna 1660. Humpin, Parantalan, Laikan ja Hevosmäen haarat menevät siis DNA:nkin perusteella samaan kantaisään. Iisalmen Poikosten kanssa geneettistä sukulaisuutta ei näytä yhden näytteen perusteella olevan. Ehkä Savossa on isä löytynyt väärän koivun takaa. Äitien puolelta Poikokset näyttävät olevan toisten suomalaisten tapaan geneettisesti aika läntisiä. Etägenisukulaisia löytyy varsinkin Brittein saarilta. Taitaa Kalevi Wiik olla tutkimuksessaan oikeassa, että suomalaisugrilaiset heimot asuttivat Pohjois-Euroopan ja Brittein saaret vielä noin 3000 vuotta sitten.

Poikokset olivat vuoden 2003 sukukokouksessa 40 hengen voimalla lähdössä Ruotsin suomalaismehtiin sinne 1600-luvulla muuttaneiden sukulaisten jäljille. Seuraavana kesänä ryhmää kasatessa ei lähtijöitä löytynyt kuin 12, matka peruuntui. Nyt Finnskogaan voi kuitenkin lähteä siirtolaismuseon porukan mukana 11.6. Lähden matkalle mukaan kertomaan mehtäsuomalaisista, kun sitä varten aikoinaan luin seitsemän kirjaa. mukaan saattaa vielä halukkaita mahtua.

Taisto Poikonen

Sukutietojen nettikäyttö

Poikosnettiin pääsee kuten ennenkin. Suvun henkilötietoja voi tarkistaa ARKISTOA SUKUA -kohdasta, kun käyttäjätunnukseksi antaa poikossuku ja salasanaksi 1a5b7ctd8e8fkg5h8 Myöhemmin käyttäjätunnukseksi kelpaa jäsenmaksun maksaneen jäsennumero.

SAARIJÄRVELTÄ SIPOOSEN – PUOLIVUOSISATAA LIIKUNTAA

Olin kolmen vuoden paikkeilla, kun huomasin tuntevani kiihkeää intohimoa hiihtämistä kohtaan. Äitini ei tainnut ymmärtää mielitekonisuuruusluokkaa, koska ei ollut hankkinut minulle suksia – lienee pitänyt minua vielä liian vähäisenä sellaiseen hangellaetenemislajiin. Koska haluni lopulta ylitti sekä hyvien tapojen että asianmukaisten naapuruussuhteiden vaalimisen rajan, otin tavakseni lainata samanikäisen Gromoffin Tuulan lykittäviä, jotka sojottivat houkuttelevasti aivan näkösällä. Lainaus-toimenpide ei tuottanut minkäänlaisia vaikeuksia, sillä minun tarvitsi ainoastaan mennä Mansikkaniementien yli Aravataloksi kutsutun kerrostalon pihaan. Niin minä pääsin ladulle purkamaan ilmeisesti synnynnäistä liikkumisen tarvetteni käsittämättä lainkaan, miksi Tuula oli aina vihainen hiihtoreissuilta palattuani. Hän väitti minun varastaneen hänen suksensa, vaikka minä joka kerta palautin ne hyvässä järjestyksessä hänen kotitalonsa seinää vasten odotamaan taas uutta operaatiota!

Sivakoin minä toki myöhempinäkin vuosina, mikä vielä 1960- ja 1970-luvulla oli hyvin tavallinen ilmiö; kaikki lapsethan viettivät talvisin vapaa-aikaansa suksilla tai muilla vempelleillä touhuten, jolleivat sitten rakentaneet lumilinnua tai käyneet lumisotaa keskenään. Kansakoulun kolmannella ja neljännellä luokalla opettajanani oli varsin innokas urheilumies, Aulis Nurmisto, jolla varmasti oli osansa paitsi hiihtoharrastukseni jatkumisessa myös muiden urheilulajien kokeiluinnostuksessani. Rehtori Nurmisto järjesti vuosittain lukuisia kisoja, joissa minullekin aika usein koitui menestystä. Palkinnokseni sain tavallisimmin mehua ja apelsiinin, joskus jopa lusikan.

Kaipa äitinikin oli jossain vaiheessa havahtunut syvään tarpeeseen saada liikkua ja urheilla, sillä me kävimme kesäisin paljon uimassa ja nelivuotiaana sain ikiomat luistimet – jotka eivät valitettavasti kuitenkaan vielä olleet Todelliset Kaunot sahanterineen kaikkineen. Äiti ompeli minulle hienon luistelupuvunkin, joka oli joko tummansinistä tai luumunviolettia samettia valkoisine tekoturkisreunuksineen hi-hansuissa ja helmassa. Lähin luistinrata sijaitsi meiltä muutaman sadan metrin päässä. Jossain vaiheessa olin kaikitenkin oppinut reitin ja luistinten nauhoittamisen jalon, mutta vaativan ja monimutkaisen taidon, koska kävin yksin har-

rastelemassa tätäkin lempilajiani. Luisteleminen oli muun muassa niin kivaa, että jokavuotiseen Tapaninpäivän luistelutapahtumaan Äänekoskella suorastaan täytyi päästä serkkujeni Helenan ja Antin kanssa!

Urheilussa tarvittavaa nopeutta ja ketteryyttä kehittelin huomaamattani leikkiessäni viisi- ja kuusivuotiaana naapurin poikien kanssa. Minä asuin tuolloin työväentaloa vastapäätä sijainneessa Tammion talossa, Kristianssonin Arto ja Arvo sen toisella puolella Paavontien ja Myllyperäntien kulmassa ja Varvikon Kimmo vastaavasti toisella puolella suuressa hienossa kartanossa. Me järjestimme keskinäisiä juoksu- ja pyöräilykilpailuita, jotka minä poikien suureksi harmiksi aina voitin. Pyöräkilpailumme olivat jo tuohon aikaan mitä sofistikoituneinta välineurheilua: minä sotkin paljain jaloin äitini, pojat omien vanhempiansa velosipedeillä, jotka olivat omaan kokoomme nähden aivan liian suuria.

Me kaverukset teimme paljon muutakin yleiskuntoamme kohottavaa. Kiipeilimme ahkerasti puissa ja kävimme silloin tällöin klapisotaa. Arton ja minun vihollisiksi päätyivät itsestään selvästi Arvo ja Kimmo, koska he olivat meitä kaksi vuotta nuorempia. Se vasta oli reilua peliä, se! Näihin taisteluihin varustauduimme Kimmon pihassa nököttäneen liiterin sisällä, jolla heittelimme toisiamme antaumuksellisesti. Siinä tuoksinassa ei aina voinut välttyä vammoiltakaan, mikä luonnollisesti kuuluu kaikenlaisen sodankäynnin sivuvaikutuksiin. Jostain meille käsittämättömästä syystä Kimmon vanhemmat eivät suopein mielin katselleet urhokkaita kamppailujamme. Usein, kun olimme Arton kanssa juuri pääsemässä voitolle, hieno sota piti lopettaa. Luultavasti meidän vielä täytyi kerätä ympäri pihaa lojuvat ammuksemmekin takaisin sateensuojaan.

Myös tappelussa olin aika tekijä. Kerrankin olin saanut Arton kaadetuksi selälleen maahan, minkä jälkeen otin ja istuin hänen vatsansa päälle. Tuumasin vain karskisti: ”Armoa ei anneta!” ja tinttasin hyvää kaveriani nyrkillä nenään niin, että veri alkoi vuotaa. Arto on sittemmin antanut minulle anteeksi tämän julmuutta uhkuneen tekoni, jota ei kuitenkaan voida pitää laskelmoituna. Tämä seikka lasketakoon edukseni.

Muistini ei riitä kertomaan, milloin tarkkaan ottaen aloin käydä luistinradan viereisellä urheilukentällä juoksemassa ja hyppäämässä. Mutta sen voin helposti palauttaa mieleeni, että intoa minulla oli oikein runsaasti. Varmaan minulle oli annettu myös lahjakkuutta, sillä saavutin monesti palkintosijoja senaikaisissa nappulakisoissa. En vain kovin paljon osannut arvostaa saamiani lusikoita - kiiltäviä pyttyjä niiden olisi pitänyt olla!

Aloin harrastaa yleisurheilua järjestelmällisemmin Kari Salon kerran, pari viikossa pitämässä yleisurheilukoulussa. Siellä sain tutustua erilaisiin lajeihin, joista minulle luontaisimmin tuntuivat soveltuvan pikajuoksu ja pituushyppy. Kun 12-vuotiaana olin juossut oikein hyvän ajan satasella, paikallinen urheiluseura, Saarijärven Pullistus, kiinnitti minuun huomionsa. Koska tuolloin nk. ikäkausiturheilu rankinglistoineen oli saanut valtakunnallista jalansijaa, otti Into Turvanen, seuran päätoiminen valmentaja, minut siipiensä suojaan. Niin ryhdyin harjoittelemaan henkilökohtaisen ohjelman mukaisesti. Se tuntui kerrassaan upealta! Olin äärimmäisen tunnollinen ja tein kaikki harjoitukseni säässä kuin säässä. No, ehkä 25 asteen pakkainen sentään sai jättämään ulkoarjoitukset väliin. Kivuistakaan en aina piittänyt: 10 kilometrin lenkillä polveeni iski ankara kipu, josta huolimatta juoksin lenkin loppuun asti, kunnes kotiin selvittyäni lysähdin tuskissani lattialle. Ja sitten tietenkin lääkäriin – no, ei takuulla! Muuttama päivä pakkolepoa ja taas baanalle!

Vuosien mittaan Mannilan, Summassaaren sekä Ahven- ja Särkilammen metsäiset harjumaastot tulivat erittäin tutuiksi, samoin Peurungan, Kuortaneen ja Äänekosken sisähallit. Sää- ja maasto-olojen lisäksi urheilu opetti myös, miten harjoitus- ja kilpailumatkoilla käyttäytytiin – tai miten olisi pitänyt käyttäytyä. Yövyimme erilaisissa majapaikoissa urheiluopistoista hotelleihin ja näimme, miten sivistyneet ihmiset toimivat eri tilanteissa. Usein joukkueen nuorimpana ja aikamoisena rasavillinä - ja ainakin Salon Juhan ja Neittaanmäen Pekan ja Heikin mielestä ehkä suoranaisena kiusankappaleena - otin toisinaan viattomia erivapauksia joidenkin tapojen suhteen.

Kerran 1970-luvulla Pullistuksen edustuskaarti oli matkustanut SM-kisoja varten Tampereelle. Siellä taisin muun muassa koettaa, miten kovaa hotellin pitkällä ja hyvin houkuttelevan näköisellä käytävällä voi juosta. Testi itse sujui erinomaisesti – käytävällä pystyi kiittämään todella lujaa - mutta testin jälkiseuraamukset tuottivat hiukan ongelmia: pitkät punaiset käytävämatot olivat kurtussa, minkä lisäksi sain siivoojahenkilöltä tiukan ultimaatumin. Ne tekivätkin lopun lupaavasti alkaneesta vapaa-ajanvietostani – ainakin sillä erää.

Aktiivisen kilpaurheilun lopetin noin 17 -18-vuotiaana jo monia vammautumisia kokeneena. Liikuntaharrastus ja -into jäivät kuitenkin jäljelle ja ne ovat suureksi mielihyväkseen siirtyneet myös seuraavalle sukupolvelle eri muodoissaan. Varhain luodun tukevan perustan avulla minun on ollut ja on vieläkin, viittäkymppiä kolkutellessani, suhteellisen helppoa pitää yllä kuntoani. Onpa minulla nelikymppisten ladyjen sarjassa kolme Keravan mestaruutta satasella, pituudessa ja kuulassa! Uskon, että hyvä fyysinen kunto on auttanut myös henkisissä ponnisteluissani, joista vaativimpina esimerkkeinä mainittakoon sukulehteen kirjoittaminen ja viime joulukuussa julkisiin ”inttäjäisiin” päätyneen monivuotinen tutkimustyö.

Sipoon Martinkylässä 24.1.2009
Tiina Lindholm, o.s. Rasi

*Erkki Kareno, Tiina Rasi ja Tuula Gromoff
(1962 - 1963)*

*Sairaanhoitaja ja HTM Tiina Lindholm, terveydenhuollon tohtori (THT), väitteli Vaasassa
5.12.2008*

Sukukirjan toimittamiseen ja painattamiseen liittyviä seikkoja

Voidaksemme ruveta arvailemaan valmistumisaikataulua ja kirjan hintaa on oltava tietoa ainakin seuraavista seikoista:

Kannet: eli kovat tai pehmeät; hintavaikutus on huomattava – kovia kansia on hyvin eritasoisia ja hintaisia.

Sivukoko, palstajako ja kirjasinkoko vaikuttavat tekstin sijoittumiseen sivulle eli olennaisesti sivumäärään.

Paperin laatu merkitsee luettavuuteen läpikuultavuuden, käsiteltävyyden, kirjan paksuuden eli sivumäärän tai pikemminkin kirjojen lukumäärän suhteen – mahtuvatko ha-luamamme asiat yhteen vai useampaan kirjaan. Kirjan suuri paksuus olisi pulmallista. Niin ja paperit ovat huomattavan erihintaisia, varsinkin erikoispaperit.

Jos näiden tietojen ohella on koko materiaalmäärä tunnettu, tiedossa, siis teksti ja kuvat, hahmottuivat kirjan koko ja hinta suuruusluokaltaan painotyön osalta – vaan ei valmistelutyön.

Siitä voisikin alkaa kirjan tekeminen:

On tehtävä aineiston muotovirheiden korjailu ja tekstiasun yhdenmukaistaminen, mikä vaatii huomattavan työmäärän ammattilaiseltakin. Jos työ tehdään työläähkösti su-kutietokantaan, on se hyödynnettävissä vastaisuudessa; jos taas vedokseen, jää pon-nistus kertakäyttöiseksi.

Tätä ennen on sukuseurassa sovittava, millaisia tietoja ei paineta kirjaan.

Kuvien määritys: sijoitus tekstiin ja oikean koon asettaminen. ” *Kuvakoon muutos hei-kentää painokuvan laatua, jos taitto-ohjelmalla pienennät sitä alle 50 % tai suurennat 130 % alkuperäisestä. Tee sen vuoksi yli 50 % pienennökset ku-vankäsittelyohjelmassa ja yli 130 % suurennosta vaativat kuvat suositellaan uudelleen skannattaviksi.*” lainaus kirjapainon ohjeesta.

Kuvien tiedot eli kuvatestit on tehtävä erikseen.

Seuraavassa erään kirjapainon tiivistelmä kustannustekijöistä ilman värityöhön liittyviä seikkoja:

”Kustannuksia alentavia tekijöitä

- *Työn suunnittelu asiantuntijamme kanssa ennen varsinaista taittotyötä*
- *Iso-standardin mukainen PDF -tiedosto*
- *Ammattimaisella taitto-ohjelmalla valmistettu taitto joka on teknisesti oikein*
- *Oikeat kuvien resoluutiot*
- *Oikea mitoitus*
- *Ammattimaisten fonttien käyttö.*
- *Oikoluku ja taiton tarkistus ennen painon vedosvaihetta*
- *Kirjan kustannustehokas koko*
- *Käytetty sidosasu*
- *Vakiomateriaalien käyttö*
- *Sähköiset vedokset*

Kustannuksia nostavia tekijöitä

- *Kiireellinen toimitus ja siitä johtuvat tuotannon uudelleenjärjestelyt*
- *Yllättävät sivumäärän lisäykset*
- *Harvinaisten erikoispaperien käyttö*
- *Erikoiskäsittelyt (kohopainatus, kulmapyöritykset, muotoilut)”*

Antti Poikonen

Juhlapaikkamme lähitöllä on toimiva **wanhanajan sekatarakauppa** on puitteillaan ja toiminnaltaan samanlainen kuin 50-luvun puoti.

O.E. Kantanen - perinteinen wanhan ajan kyläkauppa

Milloin olet viimeksi kokenut entisaikojen kyläkaupan tunnelman? Kyseiset kokemukset lienevät vähissä, sillä kyläkaupat ovat siirtyneet Suomen historian havinaan. Karstulan Erämäentieltä löytyy paikkakunnan viimeinen, toiminnassa oleva kyläkauppa, josta saat 100%:n palvelun kassin täyttöä myöden wanhan ajan kyläkaupan tyyliin. Kaupasta löytyy entisaikojen tyyliin ominaisesti mm. ruokatavaroita irtomyyntinä, monipuolinen tavaravalikoima uistimista ja perunoista makuupusseihin.

Monipuolinen retkeily-, kalastus- ja metsästysvälinevalikoima

Wanhan ajan kyläkaupasta löydät laajan valikoiman eri tarkoitukseen käytettävistä merkkituotteista. Kaupan hyllyltä voit löytää esim. Fjällräven, Leatherman, Finnsvala, Bridgedale, Maglite, Marttiini, Crocs, Biwak Outdoor, Savotta, Sasta, Retki, Halti, Normark, Tretorn, Abu-Garcia, Daiwa, Nordic Sports, Kuusamo, Rapala, Remington, Sako, Hjorth ja Nordis-merkkiset tuotteet, joihin saa käyttöopastuksen.

Kyläkaupassa neuvotaan mielellään kalastukseen, metsästyseen ja retkeilyyn liittyvissä asioissa. Tarjolla on myös asiantuntevia vinkkejä mm. hyvistä apajista. Kyläkaupasta käsin hoituu myös lupamyynti.

TULE JA NAUTI ASIAANTUNTEVASTA PALVELUSTA, KIIREETTÖMÄSTÄ WANHAN AJAN KAUPPATUNNELMASTA!

Ostokset nyt myös netin kautta!

**Wanhan ajan
sekatavara-
kauppa
O.E. KANTANEN**

*Todellinen perhekuva 1900-luvun alkupuolelta: mukana on olennaisimmat mitä kuuluu perheeseen.
Aution Hunninko Antti Jokisen perhe*

Poikolan kyntömiehet arjen aherruksessa 1940-luvun alussa

Poikolan lapset vasemmalta Riitta, Heikki ja Kirsti Poikola arvattavasti joulukuussa 1933

Herman Poikosen tupa Humpilla

LÄHETTÄJÄ:
Poikosten Sukuseura Ry
Tarja Honkonen
Höylämäentie 1
43500 KARSTULA

Yhteydenotot Sukukirjatoimikunnalle:

Taisto Poikonen
taisto.poikonen@pp.nic.fi
Honkolantie 74
44160 HUUTOMÄKI
(014) 459 1177, 040 7746941

Tarja Honkonen
tarja-a.honkonen@pp.inet.fi
Höylämäentie 1
43500 KARSTULA
(014) 461 957, 040 534 0235

Antti Poikonen
antti.poikonen@netti.fi
Ylermintie 8 D
00760 HELSINKI
040 5345 177

Seppo Rautiainen
seppo10@msn.com
Niittykulmantie 5 as 16
00440 HELSINKI
(09) 562 5353, (014) 461060

Jäsenyys ja jäsenmaksut ovat elintärkeä osa sukuseuran toiminnassa:

Leikkaa tästä tilisiirtolomakkeesi jäsenmaksua varten, kun maksat pankissa.
Lehti postitetaan vain jäsenmaksun maksaneille.

VUODEN JÄSENMAKSU ON 10 EUROA

Ainajäsenyys on 100 EUROA, mikä tarvitsee maksaa vain yhden kerran.

Osoitemuutokset jäsenrekisterinpitäjälle: **Tarja Honkonen puh. 040 534 0235**

tarja-a.honkonen@pp.inet.fi

Sukuseuran tilinumero on 104930-109996

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	104930-109996	TILISIIRTO GIRERING <small>Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksuvälityksen yhtiön ohjeiden mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalningen förmedlas endast till mottagare i Finland enligt Allmänna villkoren för svenskt betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren anger.</small>		
Saaja Mottagare	Poikosten Sukuseura ry	Viesti Meddelande Jäsenmaksu 2009		
Maksaja Betalare				
Allekirjoitus Underskrift		Viltenro Ref.nr		
Tilitä n:o Från konto nr		Eräpäivä För.dag	18.5.2009	EUR ,00